

Kara Cadı

Nora Roberts

Çeviri
Nil Bosna

 epsilon[®]

*Ailenin gücüne;
doğmuş olanlara ve kurmuş olanlara.*

Üçümüz bir daha ne zaman buluşalım?
Gökler gürler, şimşekler çakarken mi?
Yoksa yağmurlar yağarken mi?
Karışıklık sona erdiği zaman; çarpışma yitirildiği ya da
kazanıldığı zaman.
-William Shakespeare, *Macbeth*

1

Kış, 1263

Şatonun gölgelerinde, Sorcha çocuklarını yemyeşil ormanın loş derinliklerinden geçirerek eve doğru ilerliyordu. Çocuklardan en küçük olan ikisi dayanıklı genç ata binmişlerdi - üç yaşındaki Teagan'ın her adımda başı sallanıyordu. Imbolg*, şenlik ateşleri ve şöleden sonra yorgun düştü, diye düşündü Sorcha.

“Kız kardeşine dikkat et Eamon.”

Beş yaşındaki Eamon kız kardeşini uyandırmak için çabucak dürtükledikten sonra, annesinin o sabah pişirdiği ekmeği kemirmeye geri döndü.

“Birazdan evde yatağında olursun.” Teagan sızlanınca Sorcha mırıldandı. “Birazdan.”

Şimdi, açık alanda çok uzun süre oyalandığını düşünüyordu. Ve Imbolg tabiat ananın rahmindeki ilk kıpırtıları kutlasa da kış zamanıydı ve gece çok hızlı bir şekilde çöküyordu.

*Baharın gelişini müjdeleyen ve 1 Şubat'ta olan festival.

Buz gibi rüzgârlarla, savrulan kar ve yağmur damlalarıyla çatırtılı, acı bir soğuk vardı. Sis sızarak, istila ederek, ay ve güneşi perdeleyerek bütün kış boyunca kalmıştı. Bu rüzgârda ve sisin içinde, sık sık isminin söylendiğini duymuştu - cevap vermeyi reddettiği bir çağrıydı bu. Sorcha bu beyaz ve gri dünyada sık sık karanlığı görmüştü.

Bununla ilgilenmeyi reddetmişti.

Erkeği, savaşa giderken bu bitmez tükenmez kış boyunca çocukları alıp, kendi ailesiyle kalması için Sorcha'ya yalvarmıştı.

Klan şefinin karısı olarak ona her kapı açılırdı ve Sorcha, sırf olduğu kişi için bile daima hoş karşılanırdı.

Ama onun kendi ormanına, kendi kulübesine, kendi yerine ihtiyacı vardı. Ayrı olmaya nefes almak kadar çok ihtiyaç duyuyordu.

Hep kendi başına olmayı, kendi evi ve mutfağı olmasını, kendi eşyalarına ve meşguliyetlerine sahip olmayı istemişti. Ve her şeyden önemlisi Daithi'yle birlikte çocuklara sahip olmayı.

Geceden hiç korkmazdı.

Sorcha Kara Cadı olarak tanınırdı ve büyük bir güce sahipti.

Ama o sırada kendisini şiddetle erkeğini özleyen bir kadın olarak hissediyor, onun sıcaklığına, soğuk ve yalnız gecelerde kendi vücuduna temas eden ince, sert vücuduna hasret duyuyordu.

Savaş kimin umurundaydı ki? Tüm o önemsiz kralların hırsları ve emelleri? Sorcha sadece erkeğini evde ve bütün olarak istiyordu. Eve geldiği zaman başka bir bebek daha yapacaklar ve o yaşamı gene içinde hissedecekti. Ormanda

ilk kış rüzgârları estiğinde, acımasız karanlık gecede kaybettığı yaşam için hâlâ yas tutuyordu.

Kaç kişiyi iyileştirmişti? Kaç kişiyi kurtarmıştı? Ama yine de bedeninden kan boşandığında, hiçbir büyü, tanrılara sunulan hiçbir adak bebeğini kurtaramamıştı.

Ama sonra başkalarına şifa vermenin kendisine vermekten çok daha kolay olduğunu öğrenmişti. Ve tanrıların Mayıs ayındaki hoppa bir kız kadar dönecek olduklarını.

“Bak! Bak!” Kızı Brannaugh, yedi yaşındaki en büyük çocuğu, hemen peşinde kocaman av köpeğiyle toprak yolda hoplayıp zıplıyordu. “Karadiken çiçek açıyor! Bu bir işaret.”

Siyah, karmaşık dalların arasındaki krem rengi çiçeklerin uçlarını görebiliyordu. Aklına gelen ilk düşünce, doğurganlık tanrıçası olan Bridhid’in doğayı yeşertmesine rağmen onun rahmini boş bıraktığı oldu.

Sonra karların içinde dönüp duran ilk gururuna, keskin bakışlı, pembe yanaklı kızına doğru döndü. Sorcha kendisine kutsanmış olduğunu hatırlattı. Üç kez kutsanmıştı.

“Bu bir işaret anne.” Her dönüşte kara saçları uçuşan Brannaugh loş ışıktaki yüzünü kaldırdı. “Bahar geliyor.”

“Evet, öyle. Bu bir işaret.” Hava kapalıysa yaşlı cadı Cailleach* güneş ışığı olmadan yakacak odun bulamazdı. Böylece bahar erken gelir ve efsane böylece devam edip giderdi.

Karaçalı pırıl pırıl parlıyor, çiçekleri de kendisini izlemeye davet ediyordu.

*Kelt efsanelerinde kış aylarını yöneten tanrıça. Efsaneye göre eğer 1 Şubat güneşliyse, aylarca yetecek bol bol yakacak odun toplayabileceği için kış uzun sürer. İmbolg festivalinde hava kötüyse, cadının uykuda olduğuna ve yakında yakacağını bitip baharın geleceğine inanılır.

Tıpkı şenlik ateşindeki diğer gözlerde gördüğü ve seslerde duyduğu gibi, çocuğunun bakışlarında umut vardı. Ve Sorcha kendi içinde de umuda dair bir iz aradı.

Ama sadece korku buldu.

O, bu gece yine gelecekti - şimdiden hissedebiliyordu. Pusuya yatmıştı, dinliyor ve komplolar kuruyordu. İçeriye girmeliyiz, diye düşündü, kulübenin içine, sürgülü kapının ve bebeklerini korumak için hazırladığı tılsımların arkasında olmalıyız. Hem bebeklerini hem de kendini korumak için.

Hızlandırmak için ata dilini şaklattı ve köpeğe ıslık çaldı. “Hadi gel Brannagh, kız kardeşin neredeyse uyumak üzere.”

“Baharda babam eve gelecek.”

Yüreğindeki ağırlık devam etse de Sorcha gülümsedi ve Brannaugh'nın elini tuttu. “Evet. Bealtaine festivaline kadar evde olacak ve büyük bir şölen yapacağız.”

“Onu bu gece seninle birlikte görebilir miyim? Ateşin içinde?”

“Yapacak çok iş var. Yatmadan önce hayvanlarla ilgilenmek gerekiyor.”

“Kısa bir an için?” Brannaugh kafasını geriye atmış, duman rengi gri gözleriyle yalvarıyordu. “Sadece bir anlığına, o zaman onun yine evde olduğunu hayal edebilirim.”

Sorcha tıpkı benim gibi diye düşünerek içten şekilde gülümsedi. “Tamam küçüğüm, işler bittiği zaman.”

“Ve sen de ilacını içtiğin zaman.”

Sorcha kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Sence buna ihtiyacım var gibi mi görünüyorum?”

“Hâlâ solgunsun anne.” Brannaugh'nın sesi rüzgârda kayboldu.

“Sadece birazcık yorgunum ve endişelenmene gerek yok. Hadi şimdi kardeşini tut Eamon! Alastar evin kokusunu aldı ve kız kardeşin düşebilir.”

“Teagan, Eamon’dan daha iyi ata biniyor ve hatta benden de.”

“Evet, eh, at onun tilsımı ama neredeyse sırtında uyu-yakalacak.”

Yol kavis aldı; kulübenin yanındaki sundurmaya doğru tırıs giden genç atın toynakları donmuş zeminde tıkırdıyordu.

“Eamon, Alastar’la ilgilen, bu gece fazladan bir ölçü tahıl ver ona. Sen doydun değil mi?” dedi oğluna bakarak.

Eamon annesine gülümsedi, bir yaz sabahı kadar güzeldi ve keyifle kollarını ona uzatmıştı.

Sorcha kucaklayarak onu yere indirirken, oğlunun kucaklanmayı çok seven bir çocuk olduğunu düşündü.

Brannaugh’ya işlere başlamasını söylemeye gerek yoktu. Küçük kız evi neredeyse annesi kadar iyi idare ediyordu. Sorcha kollarının arasına aldığı kız Teagan’ı mırılda-narak yatıştırırken kulübeye taşıdı.

“Şimdi rüya görme zamanı tatlım.”

“Ben bir atım ve bütün gün dörtnala koşarım.”

“Ah evet, atların en güzelisin ve hepsinden daha hızlısın.”

Saatler geçtikçe köz halini alan ateş soğuğu engelleyemez hale gelmişti. Sorcha bebeğini yatağına taşırken, elini şömineye doğru uzattı. İçten içe yanan ateşin küllerinde alevler yukarı doğru sızdı.

Teagan’ı yatağına yatırdıktan sonra saçlarını okşadı -babasının gün ışığına benzeyen parlak saçlarına sahipti- ve kara gözleri kapanıncaya kadar bekledi.

“Tatlı rüyalar,” diye mırıldanarak çocuklarının yataklarının üzerine astığı tılsıma dokundu. “Bütün gece güvende ve sağlıklı ol. Tüm varlığın ve gördüklerin seni karanlıktan aydınlığa taşınsın.”

Yumuşacık yanağını öptü ve doğrulurken karnında hissettiği acıyla yüzünü buruşturdu. Sancı gelip geçmişti ama kış boyunca devam etmişti. Bu yüzden kızının tavsiyesini dinleyecek ve bir iksir hazırlayacaktı.

“Bridhid, senin gününde iyileşmem için bana yardım et. Bana ihtiyacı olan üç çocuğum var. Onları yalnız bırakamam.”

Uyuyan Teagan’ı yalnız bırakarak diğer çocuklarına ev işlerinde yardıma gitti.

Gece fazlasıyla hızlı çökmüştü ve Eamon’la gece ritüellerini tekrarlamadan önce, kapıyı sıkı sıkıya kapadı.

“Hiç yorgun değilim, şu kadar bile,” diye iddia etti Eaton, gözlerini zorlukla açık tutarak.

“Bunu görebiliyorum. Tamamen uyanık ve sabırsızsın. Bu gece gene uçacak mısın oğlum?”

“Evet, gökyüzünde yükseklere çıkacağım. Bana yarın daha fazlasını öğretir misin? Sabah olunca Roibeard’ı dışarı çıkarabilir miyim?”

“Ben öğretirim ve sen de çıkarabilirsin. Şahin senin, onunla sen ilgileniyorsun, onu tanıyor ve hissediyorsun. Şimdi dinlen artık.” Oğlunun kahverengi saçlarını karıştırdı, kapalı gözlerinden -babasınınki gibi vahşi ve mavi-öptü.

Tavan arasından aşağı indiğinde, Brannaugh’yu tazıyla birlikte çoktan ateşin yanına yerleşmiş halde buldu - köpek onundu.

Sağlık ve güçle parlıyor, tanrıçaya şükürler olsun, diye düşündü Sorcha. Daha zaman var ve iyi ki zaman var, diye dua etti.

“Çayı yaptım,” dedi Brannaugh. “Tıpkı bana öğrettiğin gibi. Bence bunu içtikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Şimdi mi içmemi istiyorsun canım?” Sorcha gülümseyerek çayı aldı, koklayarak başını salladı. “Yeteneğin var, güzel yapmışsın. Şifa vermek güçlü bir armağandır. Bu sayede nereye gidersen git hoş karşılanırsın ve sana ihtiyaç duyulur.”

“Ben hiçbir yere gitmek istemiyorum. Hep burada seninle, babamla, Eamon ve Teagan’la olmak istiyorum.”

“Günün birinde ormanımızın ötesine bakabilirsin. Ve oralarda bir erkek olabilir.”

Brannaugh homurdandı. “Ben bir erkek istemiyorum. Bir erkekle ne yapabilirim ki?”

“Eh, sanırım bu başka bir günün konusu.” Her ikisini geniş bir şalla sarmalayarak kızıyla ateşin yanına oturdu ve çayını içti. Brannaugh eline dokunduğunda, elini ters çevirerek parmaklarını parmaklarına doladı.

“Pekâlâ, şimdi sadece bir an için. Sonra da yatman gerekiyor.”

“Bunu yapabilir miyim? Görüyü ben başlatabilir miyim?”

“Bakalım ne yapıyorsun. Dilekte bulun. Onu gör Brannaugh, seni meydana getiren adamı. Onu sana sevgi getirecek.”

Sorcha dumanın girdap halinde yükselmesini, alevlerin sıçradıktan sonra yatışmasını izledi. Güzel, diye düşündü, etkilenmişti. Kızı çok çabuk öğreniyordu.

Görü alevlerin çukurlarında ve oyuklarında şekillenmeye çalışıyordu. Ateşin içinde ateş. Siluetler, hareketler ve bir an için çok uzaklardan gelen bir mırıltı.

Kızının yüzündeki yoğunluğu, çabası sonucu oluşan hafif ter parıltısını gördü. Bu çok fazla, diye düşündü. Bu kadar küçük biri için çok fazla.

“Hadi bakalım,” dedi usulca. “Şimdi birlikte yapacağız.”

Kendi gücünü ortaya çıkararak Brannaugh’ınkiyle birleştirdi.

Hızlı bir kükreme, bir duman girdabı ve kıvılcımların dansı. En sonunda netleşme.

Ve işte oradaydı, her ikisinin de özlemine çektiği adam.

Başka bir ateşin başında, taşlardan yapılmış bir çemberin içinde oturuyordu. Parlak saç örgüleri geniş omuzlarını örten koyu renk pelerininin üzerine düşüyordu. Pelerine iştirilmiş, rütbesini belli eden yaka iğnesi alevlerin ışığında parılıyordu.

Onun için ateşle ve büyüyle hazırlanıştı bu iğneyi - tazı, at, şahin.

“Yorgun görünüyor,” dedi Brannaugh ve başını annesinin koluna yasladı. “Ama çok yakışıklı. Erkeklerin en yakışıklısı.”

“Öyle. Yakışıklı, güçlü ve cesur.” Onu ne kadar da çok özlemişti.

“Eve ne zaman geldiğini görebiliyor musun?”

“Hayır. Belki biraz daha yaklaşınca bir alamet görürüm. Ama bu gece, onun güvende olduğunu biliyoruz ve bu kadarı yeterli.”

“Seni düşünüyor.” Brannaugh başını kaldırıp annesinin yüzüne baktı. “Bunu hissedebiliyorum. Bizim onu düşündüğümüzü hissedebilir mi?”

“Onda bu Tanrı vergisi yetenek yok ama yürek var, sevgi var. Bu yüzden belki de yapabilir. Şimdi doğru yatağa. Birazdan geliyorum.”

“Karaçalı çiçekleniyor ve yaşlı cadı bugün güneşi görmedi. Babam yakında eve geliyor.” Brannaugh annesini öperek ayağa kalktı. Köpek de onunla birlikte merdivenleri tırmandı.

Sorcha tek başına ateşte sevgilisini seyretti. Ve tek başına ağladı.

Tam gözyaşlarını kuruladığı sırada duydu. Bu o çağrıydı.

Onu teselli edecekti, onu ısıtacaktı - baştan çıkarıcı yanları böyleydi. Ona isteyebileceği her şeyi ve daha da fazlasını verecekti. Sorcha'nın tek yapması gereken kendisini ona vermektir.

“Hiçbir zaman senin olmayacağım.”

Olacaksın. Benimsin. Hadi gel ve tüm zevkleri, tüm ihtişamı öğren. Bütün yetenekleri.

“Ne bana ne de içimde olanlara sahip olabilirsin.”

Şimdi ateşteki görüntü değişmişti ve sesin sahibi alevlerin içinde belirdi. Gücü ve amacı kış gecesinden de daha karanlık olan Cabhan. Sorcha'yı, vücudunu, ruhunu, büyüsunü istiyordu.

Büyücü onu arzuluyordu, Sorcha onun şehvetini tennindeki bir çift terli el gibi hissedebiliyordu. Ama biliyordu ki tanrı vergisi yeteneğine de göz dikmişti.

Büyücü alevlerin içinden gülümsedi, çok yakışıklı ve acımasızdı.

Sana sahip olacağım Kara Sorcha. Sana ve her şeyine. Biz birbirimiz için varız. Biz aynıyız.

Hayır, diye düşündü Sorcha, biz aynı değiliz. Aksine geceyle gündüz, sadece gölgelerde bir araya gelen aydınlıkla karanlık gibiyiz.

Sen çok yalnızsın ve yükün ağır. Erkeğin sana soğuk bir yatak bıraktı. Gel benimkine ısın, sıcaklığı hisset. Birlikte tüm dünyaya hükmederiz.

Sorcha'nın morali bozulmuş, içindeki sancı yoğun bir acıya dönüşmüştü.

Bu yüzden ayağa kalktı, sıcak rüzgârın saçlarından geçmesine izin verdi. Parıldayana kadar gücü içine doldurdu. Ve alevlerin arasından bile Cabhan'ın yüzündeki şehveti görebiliyordu.

Büyücünün istediği buydu, Sorcha bunu biliyordu; karnında dolaşan ihtişamı istiyordu. Ve buna asla sahip olamayacaktı.

“Aklımı ve gücümü biliyorsun. Dumanın ve ateşin içinde bana gelip, bana karanlık arzunu teklif ediyorsun. Senin elini tutup her şeye hükmetmek için kanıma, bebeklerime, erkeğime ihanet etmemi istiyorsun. Sana cevabım bakire, anne, cadı üçlüsünden doğarak deniz ve rüzgârla gelecek. Dileğim gerçekleşsin, yolunu bulsun.”

Kollarını iki yana açtı, serbest bıraktığı kadınsı öfkesi hızla dönerek büyücünün kalbine doğru savruldu.

Sorcha onun öfke ve acıyla çılgınlık attığını duyunca, alevlerin arasından yüzündeki öfke ve acıyı görünce, bir an içinde saf, vahşi bir zevk duydu.

Daha sonra ateş sadece ateş oldu, alçalıp için için yanmaya, acı soğuğa karşı biraz olsun sıcaklık getirmeye başladı. Kulübe yine sadece sessiz ve loş bir kulübeydi. Ve kendisi uyuyan çocuklarıyla, yine yalnız bir kadındı.

Bir koltuğa çökerek acıyan karnına kollarını doladı.

Cabhan gitmişti, şimdilik. Ama Sorcha'nın korkusu devam ediyordu; hiçbir iksir ve dua vücudunu iyileştiremezse, çocukları annesiz kalacaktı.

Savunmasız olacaktı.

Yanında çocuklarının en küçüğü kıvrılmış haldeyken uyandı, günü karşılamak için gerindiğinde huzur doluydu.

“Anne, anne, gitme kal.”

“Hadi benim günışığım, işim var. Ayrıca senin kendi yatağında olman lazım.”

“Kötü adam geldi. Benim atlarımı öldürdü.”

Panik Sorcha'nın yüreğini bir yumruk gibi sıktı. Cabhan çocuklarına mı dokunmuştu - bedenlerine, zihinlerine, ruhlarına mı? Bu içini tarifsiz bir korku ve öfkeyle doldurdu.

“Sadece bir rüya bebeğim.” Teagan'ı yakınına çekip sarıldı, sallayarak onu yatıştırdı. “Sadece bir rüya.”

Ama rüyalarda da tehlike vardı.

“Atlarım bağıldılar, ben onları kurtaramadım. Adam onları ateşe verdi, hepsi çığlık attılar. Alastar geldi ve kötü adamı yere serdi. Ben Alastar'a binerek oradan uzaklaştım ama atları kurtaramadım. Rüyadaki kötü adamdan çok korktum.”

“O sana zarar veremez. Sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim. Sen sadece atları hayal et.” Gözlerini sımsıkı kapadı, Teagan'ın parlak, karmakarışık saçlarından ve yanaklarından öptü. “Daha da fazlasını düşleyeceğiz. Yeşil ve mavi olanları.”

“Yeşil atlar!”

“Ah, evet, tepeler gibi yeşil.” Sorcha onun yanına soku-
larak elini havaya kaldırdı, parmağıyla bir çember çizerek
döndürdü, döndürdü ve sonunda başlarının üzerinde ha-
vada mavi, yeşil, kırmızı, sarı atlar dans ediyordu. En kü-
çük çocuğunun kıkırtısını dinlerken, Sorcha korkularını
ve öfkesini içine attı.

O adam çocuklarına asla zarar veremeyecekti. Buna en-
gel olmak için onu öldürür, kendisi de birlikte öldürdü.

“Artık bütün atlar yulaflarını yiyecek. Ve sen benimle
geliyorsun, kahvaltı yapacağız.”

“Bal var mı?”

“Evet.” Bu küçük istek Sorcha’nın gülümsemesine ne-
den oldu. “İyi kızlar için bal olacak.”

“Ben iyiyim!”

“Sen yüreklerin en tatlısı ve en safına sahipsin.”

Teagan ona sımsıkı sarılarak kulağına fısıldadı. “Kötü
adam en küçük ve en zayıf olduğum için önce beni alaca-
ğımı söyledi.”

“Seni asla alamayacak, bunun için hayatım üzerine ye-
min ederim.” Sorcha, gözlerinden bunun gerçek oldu-
ğunu okuyabilmesi için Teagan’ı hafifçe geri çekti. “Sana
yemin ediyorum. Hem sen zayıf değilsin ve hiçbir zaman
olmayacaksın hayatım.”

Sonra ateşi besledi, ekmeğin üzerine bal sürdü, çay ve
yulaf lapasını hazırladı - o gün yapacakları için bunların
gücüne ihtiyacı vardı. Yapması gereken şeyler için.

Oğlu çatı katından aşağıya indi, uyurken saçları darma-
dağınık olmuştu. Gözlerini ovuştururken tıpkı bir av kö-
peği gibi havayı kokladı. “Kara büyücüyle savaştım. Kaç-
madım.”

Sorcha'nın göğsünde kalbi çılgın gibi atmaya başlamıştı. "Rüya görmüştün. Anlat bana."

"Ben nehrin kıvrıldığı, kayığı bağladığımız yerdeydim ve o geldi. Onun kötü büyücü olduğunu biliyordum, çünkü kalbi karaydı."

"Kalbi."

"Bana dostça gülümsemesine ve ballı kek ikram etmesine rağmen, kalbindeki karanlığı görebiliyordum. 'İşte delikanlı,' dedi, 'senin için güzel bir ikramım var.' Ama kek kurtçuklarla ve siyah kanla doluydu. Bunun zehirli olduğunu anladım."

"Rüyada, onun kalbinin ve kekin içini gördün."

"Gördüm, yemin ederim."

"Sana inanıyorum." Demek ki küçük erkeğinde sandığından fazlası vardı.

"Ona, keki kendin ye çünkü elindeki ölüm, dedim. Ama o keki yere fırlattı, içinden sürünerek kurtçuklar çıktı ve yanarak kül oldular. Beni nehirde boğmayı düşündü ama ona taş attım. Sonra Roibeard geldi."

"Rüyanda şahini mi çağırdın?"

"Onu çağırdım ve geldi, pençelerini şimşek gibi hızlı hareket ettirdi. Kara büyücü tıpkı rüzgârdaki duman gibi uzaklaşıp gitti ve ben yatağımda uyandım."

Sorcha onu yanına çekerek saçlarını okşadı.

Öfkesini Cabhan'ın üzerine salınca, o da çocuklarının peşine düşmüştü.

"Sen iyi ve çok cesursun Eamon. Şimdi karnını doyur. Hayvanlarla ilgilenmemiz gerekiyor."

Sorcha merdivenin dibinde duran Brannaugh'ya yaklaştı. "Ve sen de."

“Büyücü benim de rüyama girdi. Beni gelini yapacağını söyledi. O... bana dokunmaya çalıştı. Buraya.” Eliyle göğüslerini örterken rengi soldu. “Ve buraya.” Sonra da bacaklarının arasını örttü.

Sorcha kucakladığında titreyerek yüzünü onun göğsüne bastırdı. “Ben onu yaktım. Nasıl oldu bilmiyorum ama parmaklarını yaktım. Bana küfretti ve ellerini yumruk yaptı. Kathel gelip hırlayarak yatağa sıçradı ve sonra adam gitti. Ama bana dokunmaya çalıştı ve beni kendisine gelin yapacağını söyledi fakat- ”

İçinde, korkunun yanında öfke uyanmıştı. “Bunu asla yapamayacak. Yemin ediyorum. Hiçbir zaman sana elini süremeyecek. Hadi şimdi ye, hepsini bitir. Yapılacak çok iş var.”

Sorcha hayvanları yemleyip su vermeleri, ahırları temizlemeleri ve inekten süt sağmaları için hepsini dışarıya yolladı.

Yalnız kalınca kendisini hazırladı, araç gereçlerini topladı. Kâse, çanlar, mumlar, kutsal bıçak ve kazan. Kendi yetiştirip kuruttuğu otları ayırdı. Ve Daithi'nin uzun zaman önce kendisine bir yaz panayırından satın aldığı üç bakır bileziği çıkardı.

Dışarı çıktı, havayı derin derin içine çekti, rüzgârı harekete geçirmek için kollarını havaya kaldırdı. Ve şahini çağırdı.

Şahin, nehir kıyısındaki şatonun hizmetkârlarının gözlerini yukarı çevirmelerine sebep olan bir çılgılla geldi. Alabildiğine açtığı geniş kanatları kış güneşinde parılıyordu. Sorcha kolunu kaldırınca tehlikeli pençeler deri eldivenine tutundu.

Sorcha onun gözlerinin içine, Şahin de onun gözlerinin içine baktı.

“Süratli ve akıllı, kuvvetli ve korkusuz. Sen Eamon’a aitsin ama bana da aitsin. Benden olana hizmet edeceksin. Benden olana, senden sonra gelen hizmet edecek. Sana ihtiyacım var ve bunu oğlum için, senin efendin ve hizmetkârın olarak istiyorum.”

Sorcha ona bıçağı gösterdiğinde kuşun bakışları sabit kaldı.

“Roibeard, göğsünden üç damla kan alacağım. Büyük kanadından da tek bir tüy koparacağım ve bu hediyeler için sana övgüler düzeceğim. Bunu oğlumu korumak için yapacağım.”

Ona bıçağı batırarak üç damlayı almak için elindeki küçük şişeyi uzattı. Kanadından tek bir tüy kopardı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Yakınımda kal.”

Şahin Sorcha’nın elinden havalandı ve bir ağaç dalına kondu. Kanatlarını toplayarak onu izlemeye başladı.

Sorcha tazıya ıslık çaldı. Kathel ona sevgiyle ve güvenle baktı. “Sen Brannaugh’ya aitsin ama bana da aitsin,” dedi ve ritüeli tekrarlayarak, üç damla kan ve tüylerinden birazını aldı.

Son olarak, çalışan çocuklarının neşeli seslerinin geldiği ahırlara gitti. Bundan güç aldı. Elini indirip genç atın başını okşadı.

Teagan bıçağı görünce hemen yanına koştu. “Yapma!”

“Ona zarar vermeyeceğim. O sana ait ama benim de. O benden olanlara ve sana hizmet edecek, tıpkı senin de ondan gelenlere hizmet edeceğin gibi. Sana ihtiyacım var Alastar ve bunu senden kızım, senin efendin ve hizmetkârın olarak istiyorum.”

“Onu kesme. Lütfen!”

“Sadece bir çizik ve ancak o razı olursa. Alastar, göğsünden üç kan damlası istiyorum. Güzel yelenden bir parça ve bu hediyeler için senin adına övgüler düzeceğim. Bunu küçük kızımı korumak için yapıyorum. Sadece üç damla,” dedi Sorcha usulca, bıçağın ucunu hafifçe batırırken. “Yelenden sadece bir parça. İşte oldu.”

Alastar sessizce durmasına rağmen, bakışları zekâ doluydu. Sorcha elini küçük, derin olmayan kesğin üzerine koyarak iyileştirmek için büyüsünü içine saldı. Bunu kızının yufka yüreği için yaptı.

“Şimdi hepimiz benimle gelin.” Teagan’ı kaldırıp kucağına alarak eve doğru geri gitti. “Benim ne olduğumu biliyorsunuz. Bunu hiçbir zaman saklamadım. Her biriniz Tanrı vergisi yeteneklere sahipsiniz, biliyorsunuz. Size her zaman söyledim. Sizin büyünüz henüz genç ve masum. Bir gün güçlü ve hızlı olacaktır. Buna saygı duymalısınız. Bunu kimseye zarar vermeyecek şekilde kullanmalısınız, çünkü verdiğiniz zarar size üç misliyle geri döner. Büyü bir silahtır, evet ama masumlara, zayıflara, suçsuzlara karşı kullanmak için değildir. Bu Tanrı vergisi bir yetenek ve bir yükür, sizler de bunu taşıyacaksınız. Her ikisini de sizden gelenlere devredeceksiniz. Bugün daha fazlasını öğreniyorsunuz. Bana ve yaptıklarına dikkat edin. İzleyin, dinleyin, öğrenin.”

Önce Brannaugh’ya gitti. “Senin ve benim kanım, tazıninkiyile birlikte. Kan hayattır. Bunun kaybı ölümdür. Üç damla senden, üç damla benden ve tazıninkiyile birlikte, büyü bağlanır.”

Brannaugh hiç tereddüt etmeden elini annesinin eline koyarak Sorcha bıçağı batırırken kıpırdamadan durdu.

“Oğlum,” dedi Sorcha, Eamon’a. “Üç damla senden, üç damla benden ve üç parçayı mühürlemek için şahinin kalbinden.”

Dudakları titremesine rağmen, Eamon elini uzattı.

“Ve sen bebeğim. Korkma.”

Teagan’ın gözlerinde yaşlar parıldıyordu ama annesini ciddiyetle izleyerek elini uzattı.

“Üç damla senden, üç damla benden, senin rehberin olan atla birlikte, büyü bağlanmış oluyor.”

Sorcha kanı karıştırdı, Teagan’nın minicik elini öptü. “İşte, şimdi bitti.”

Sorcha kazanı kaldırdı, küçük şişecikleri bileğindeki keseye kaydırđı. “Geri kalanları getirin. Dışarıda daha iyi olur.”

Ağaçların serin gölgesinde, karların öbeklendiği sert zeminde yerini seçti.

“Ateş yakmak için odun getirmemiz gerekiyor mu?” diye sordu Eamon.

“Bunun için gerekmez. Burada birlikte duralım.” Onların ötesine geçti; tanrıçaya, toprağa, rüzgâra ve ateşe seslendi. Bir çember çizdi. Küçük alev kıvılcımları topraktan çıkıp çemberin etrafını aydınlattı. Ve içinden bir sıcaklık akmaya başladı.

“Bu koruma ve saygıdır. Kötülük içeri giremez, karanlık aydınlığı yenemez. Çemberin içinde olanlara iyilik ve sevgi için yapılır.”

“Önce su; deniz, gökyüzü.” Avuçlarını çanak gibi yaparak birleştirdi, kazanın üzerinde açtı. Güneş ışığının vurduğu mavi sular ellerinden taştı ve kazanın içine doldu. “Ve toprak; bizim topraklarımız, kalplerimiz.”

Önce bir elini, sonra diğerini oynatınca bolca kahverengi toprak kazana döküldü. “Ve hava; rüzgârın şarkısı, bedenin nefesi.” Ellerini ağzının kenarlarında birleştirerek üfledi. Hava tıpkı müzik gibi toprak ve suyun içine süzül-
dü.

“Şimdi ateş; başlangıç ve bitiş.”

Sorcha kor gibi parıladı, etrafındaki hava için için kaynıyordu ve kollarını havaya kaldırıp indirirken gözleri masmavi yanmaya başladı.

Kazanın içinde kıvılcımlar dans ederek yükseldi.

“Bunları bana babanız verdi. Bunlar onun ve benim aşkımın işareti. Sizler, üçünüz de o aşkın ürünüsünüz.”

Üç bakır bileziği ateşe attı, çember çizerek tüyleri ve kanı ekledi.

“Tanrıça bana bu gücü hediye etti, bu yüzden bu yerde, bu zamanda, burada duruyorum. Büyüyü, üç çocuğumu ve onlardan gelecek, benden geleceklerin hepsini korumak için yapıyorum. At, şahin, tazi; kan vasıtasıyla, sevinçte, üzüntüde, sağlıkta, savaşta kalkan olup yaşamdan yaşama sizi korumakla bağlanmışlardır. Toprakta, havada, ateşte, denizde. Dileğim gerçekleşsin.”

Sorcha kollarını havaya kaldırarak yüzünü gökyüzüne çevirdi.

Birdenbire kırmızı ve altın renginde bir ateş parladı, merkezinde vahşi bir maviyle dönüp bükülerek soğuk kış gökyüzüne doğru yükseldi.

Toprak sarsıldı. Akarsudaki buz gibi su kükredi. Ve rüzgâr, avına saldıran bir kurt gibi uludu.

Sonra ortalık yatıştı ve annelerini -şimdi kar gibi bembeyaz yüzlerle- izleyen el ele tutuşmuş üç çocuk kaldı.

Brannaugh ona doğru gelmek isteyince Sorcha başını iki yana salladı. “Daha olmaz. Büyü yapmak bir iştir. Verir ve alır. Tamamlanması gerekir.” Kazanın içine uzandı, üç bakır tılsımı dışarı çıkardı. “Brannaugh’ya tazı, Eamon’a şahin, Teagan’a at.” Her çocuğun başına bir tılsım koydu. “Bunlar sizin işaretleriniz ve kalkanlarınız. Sizi korurlar. Onları daima yanınızda tutmalısınız. Her zaman. Eğer kalkanlarınız yanınızda olursa; eğer bunların, benim ve kendi gücünüze inanırsanız, o size dokunamaz. Günün birinde bunu sizden sonra gelen birine vereceksiniz. Hangisi olduğunu siz bileceksiniz. Çocuklarınıza efsaneyi anlatacak ve eski şarkıyı söyleyeceksiniz. Tanrı vergisi o hediyeyi aldığınız gibi geri vereceksiniz.”

Teagan kendisinininkine hayran hayran baktı, güneş ışığında küçük oval nesneyi döndürürken gülümsüyordu. “Çok güzel. Alastar’a benziyor.”

“Bu ondan ve senden, benden ve babandan, erkek ve kız kardeşinden. Nasıl güzel olmasın?” Eğilip Teagan’ı yanağından öptü. “Ne kadar güzel çocuklarım var.”

Sorcha zorla ayakta duruyordu ve Brannaugh kalkmasına yardım ederken bir iniltiyi zorlukla bastırmıştı. “Çemberi kapatmam gerekiyor. Şimdi her şeyi içeriye götürmemiz lazım.”

“Biz da sana yardım edeceğiz,” dedi Eamon ve annesinin elini tuttu.

Sorcha çocuklarıyla birlikte çemberi kapadı, onların eşyaları evden içeri taşımalarına izin verdi.

“Dinlenmeye ihtiyacın var, ateşin yanına otur.” Brannaugh annesini koltuğa çekti. “Ben sana iksir hazırlayacağım.”

“Evet, kuvvetli bir iksir olsun. Kardeşlerine nasıl yapıldığını göster.”

Teagan omuzlarına bir şal sarıp, Eamon da dizlerine bir battaniye örtünce gülümsedi. Ama Brannaugh'nın getirdiği fincana uzanmaya çalıştığında, kızı geri çekti. Fincanın üstünde, üç damla kan damlayıncaya kadar elindeki kesiği sıktı.

“Kan yaşamdır.”

Sorcha içini çekti. “Evet, öyledir. Teşekkür ederim.”

İksiri içti ve uyudu.